

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 11 czerwca 2013 r.

Poz. 2085

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.368.13 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 7 czerwca 2013 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność uchwały Nr XXIX/252/13 Rady Miejskiej w Rynie z dnia 30 kwietnia 2013 r.** „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ryn”.

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Rynie powołując się na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 poz. 647 z późn. zm.) uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Ryn.

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała w sposób rażąco narusza obowiązujący porządek prawny.

W myśl aktualnie obowiązującego art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu m.in., że nie narusza on ustaleń studium.

Wskazać jednak należy, że Rada Miejska w Rynie podejmując zaskarżoną uchwałę związana była treścią art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją tego unormowania, wprowadzoną ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010 r., Nr 130, poz. 871) zmieniającej m.in. ustawę z dnia 21 października 2010 r., która w art. 1 pkt 6 nadała nowe brzmienie art. 20 ust. 1 u.z.p poprzez zastąpienie wyrażenia „zgodności planu ze studium” słowami „nie narusza ustaleń studium”. Na mocy art. 4 ust. 2 ustawy nowelizującej – do procedur planistycznych nie zakończonych do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Wskazać należy, że rozpoczęcie procedury planistycznej w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 28 lipca 2010 r., kiedy to Rada Miejska w Rynie podjęła uchwałę Nr XLIX/404/10 w sprawie przystąpienia do opracowania „Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Ryn”. W świetle powyższego uchwalony plan miejscowy winien być nie tylko spójny, ale musi być zgodny z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, czyli z uchwałą Nr XLI/360/2010 z dnia 3 lutego 2010 r. Okoliczność ta stanowi istotną dyrektywę dla wykładni przepisu art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu, w myśl, którego ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych i wskazuje na ścisłe związanie kwalifikacją poszczególnych obszarów gminy i ich przeznaczeniem.

Z przedstawionej do nadzoru dokumentacji planistycznej wynika, iż brak jest podstaw do pozytywnego potwierdzenia podstawowej przesłanki decydującej o prawidłowości podjętej przez Radę Miejską w Rynie przedmiotowej uchwały, to jest zgodności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Ryn.

W ocenie Wojewody Warmińsko-Mazurskiego niezgodność przedmiotowej uchwały ze studium polega na tym, że tereny oznaczone symbolami: 29.MN, 30.MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, 7.U – teren usług nieuciążliwych, oraz część terenu 5.R – teren na cele gospodarki rolnej, zamiast terenów zieleni,

1.U(P) – w zakresie dopuszczenia funkcji przemysłowo-produkcyjno-składowych, MG – w zakresie przeznaczenia pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, nie zostały wskazane w studium gminy, jako tereny przeznaczone do pełnienia takiej funkcji.

W myśl art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Przepis ten, stanowi uregulowanie szczególne względem powyższych zapisów ustawy o samorządzie gminnym i ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zauważyć tu należy, iż większym rygoryzmem nacechowane jest naruszenie zasad sporządzania planu. O ile bowiem naruszenie trybu sporządzania planu może stanowić podstawę nieważności uchwały tylko wówczas, gdy jest istotne, to przy naruszeniu zasad ich sporządzania, każde naruszenie wywołuje skutek nieważności uchwały, uznawane jest więc za rażące naruszenie prawa (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 21 czerwca 2011r., sygn. akt II SA/Ol 294/11). Niezgodność przedmiotowej uchwały ze studium stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i przesądza o konieczności wyeliminowania przedmiotowej uchwały z obrotu prawnego.

Zauważyć ponadto należy, że Rada uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Ryn, niektórymi postanowieniami rażąco naruszyła prawo.

Art. 15 ust. 2 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa obowiązkowe elementy, które winny być ujęte w planie miejscowym. Ust. 3 w/w przepisu upoważnia natomiast do wprowadzenia do planu fakultatywnych zapisów, które mogą być wprowadzone przez organ stanowiący w przypadku, gdy zaistnieje taka potrzeba. Jednym z takich elementów są granice terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 8, czyli m.in. obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o określonej powierzchni sprzedaży. Rada Miejska w Rynie realizując dyspozycję w/w przepisu wprowadziła do uchwały Nr XXIX/252/13 § 2 pkt 36, definicję powierzchni wielkopowierzchniowych obiektów handlowych, stanowiąc, że należy przez to rozumieć obiekty handlowe o powierzchni sprzedaży detalicznej powyżej 2 000 m². Analiza w/w regulacji nakazuje stwierdzić, że Rada w sposób nieuprawniony zawężyła ustawowe pojęcie „sprzedaży” do „sprzedaży detalicznej”.

Z obrotu prawnego wyeliminowane muszą zostać § 4 ust. 1 pkt 6 oraz § 6 ust. 4 uchwały, gdyż w/w przepisy stanowią powtórzenia zapisów (§ 4 ust. 1 pkt 6) bądź powtórzenie i modyfikację zapisów (§ 6 ust. 4) ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r., Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.). Powtórzenie regulacji ustawowych w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98). Inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (patrz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Gl 522/09). wobec tego należy stwierdzić, że użyte w uchwale pojęcia powinny odwoływać się do przepisów odrębnych, w których pojęcia te zostały już zdefiniowane lub w ogóle ich nie definiować na potrzeby niniejszej uchwały.

Ze względu na treść § 5 ust. 1 pkt 2 uchwały Nr XXII/430/12 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 27 listopada 2012r. (Dz. Urz. Woj. Warm-Maz. z 2013 r., poz. 139) w sprawie wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Krainy Wielkich Jezior Mazurskich, zakwestionowania wymagają zapisy § 5 pkt 18 lit. b oraz pkt 19 uchwały nr XXIX/252/13, gdyż umożliwiają lokalizację inwestycji sprzecznych z zakazem realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wynikającym ze wskazanej Uchwały Nr XXII/430/12 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

W ocenie organu nadzoru niezgodne z prawem są określone w § 42 przedmiotowej uchwały ustalenia dotyczące terenu 1.UKS i 2.UKS (tereny przeznaczone dla stacji paliw i stacji obsługi pojazdów mechanicznych), gdyż przekraczają władztwo planistyczne gminy. Plany nie powinny wskazywać precyzyjnie, jakiego rodzaju inwestycje mają być lokowane na poszczególnych terenach elementarnych. Tego rodzaju postanowienia planu w sposób nie budzący wątpliwości przekraczają granice przysługującego gminie władztwa planistycznego (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 lipca 2007 r., sygn. II OSK 604/07). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt II OSK 84/08

analizując m.in. przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) stwierdził że zapisy planu winny określać jedynie przeznaczenie terenu, czyli w w/w przypadku tereny zabudowy usługowej. A zatem szczegółowe przeznaczenie terenu w miejscowym planie zagospodarowania ze wskazaniem sposobu wykorzystania potencjalnych obiektów budowlanych przekracza tzw. władztwo planistyczne gminy, albowiem przeznaczają teren pod konkretny cel – stacja paliw i stacja obsługi pojazdów mechanicznych.

Wylimowany z obrotu prawnego musi być § 46 ust. 2 przedmiotowego planu miejscowego, który stanowi, że w granicach terenów 6.ML i 10.ML, do czasu wybudowania obwodnicy miasta Ryn w ciągu drogi krajowej nr 59, obowiązuje zakaz zabudowy, z dopuszczeniem: pozostawienia dotychczasowych sposobów zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów (pkt 1), zagospodarowania terenów zielenią niską i wysoką (pkt 2), lokalizowania tymczasowych parkingów, zgodnie z przepisami odrębnymi (pkt 3), gdyż w/w przepisami rada scedowała na podmiot realizujący budowę obwodnicy uprawnienie do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. Przy ocenie w/w przepisu dodać trzeba, że władztwo planistyczne gminy nie pozwala na dowolność przy ustalaniu planu miejscowego. Każde istotne ograniczenie prawa własności, czyli np. zakaz budowy, musi mieć odpowiednie uzasadnienie (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 kwietnia 2012 r., sygn. akt II SA/Gd 21/12).

Zakwestionowany musi być ponadto § 49 uchwały określający dla terenów oznaczonych symbolami 1.ZD, 2.ZD i 3.ZD przeznaczenie na ogrody działkowe i wyznaczający sposób ich przeznaczenia.

W myśl art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419 z późn. zm.) działka w rodzinnym ogrodzie działkowym przeznaczona jest do zaspokajania potrzeb użytkownika i jego rodziny w zakresie wypoczynku i rekreacji oraz prowadzenia upraw ogrodniczych, z wyłączeniem m.in. potrzeb mieszkaniowych. Rada Miejska w Rynie poprzez ustalenia § 49 umożliwiła natomiast lokalizowanie na terenach oznaczonych symbolami 1.ZD, 2.ZD i 3.ZD budynków o funkcji bliżej nieokreślonej, czyli także takiej, która jest sprzeczna z ustawowym przeznaczeniem, czyli mieszkaniowej. W sposób jednoznaczny potwierdzają to parametry techniczne dopuszczonych do posadowienia budynków.

Analiza w/w uchwały wskazuje, że szereg innych jej przepisów jest wadliwych również w związku z przekroczeniem władztwa planistycznego, dotyczy to:

– § 61 ust. 4 pkt 2 lit. a – w zakresie zakazu – lokalizowania nowych zjazdów na drogę krajową nr 59; w szczególności uzasadnionych przypadkach dopuszcza się lokalizację nowych zjazdów wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi;

– § 67 ust. 4 pkt 3 lit. a – w zakresie zapisu – „... na zasadach określonych przez zarządcę sieci”;

– § 67 ust. 4 pkt 3 lit. c – w zakresie zapisu – „(...) lokalizacja innych obiektów budowlanych w obrębie tych stref wymaga uzyskania zgody zarządcy sieci”;

– § 67 ust. 4 pkt 3 lit. f – w zakresie zapisu – „gazociągi, które w wyniku przebudowy dróg znalazłyby się pod jezdnią należy przenieść w pas drogowy poza jezdnię w uzgodnieniu z zarządzającym siecią”;

– § 67 ust. 4 pkt 3 lit. g przewidującego, że szafki gazowe (otwierane na zewnątrz od strony ulicy) winny być lokalizowane w linii ogrodzeń, w pozostałych przypadkach w miejscu uzgodnionym z zarządzającym siecią;

– § 67 ust. 4 pkt 5 lit. g przewidującego wymóg, aby przebudowa urządzeń elektroenergetycznych, powstała w wyniku wystąpienia kolizji planu zagospodarowania działki z istniejącymi urządzeniami elektroenergetycznymi odbywała się w uzgodnieniu z właściwym operatorem sieci, według zasad określonych w przepisach prawa energetycznego.

W myśl art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy. Stwierdzić należy, że władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez

podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Uchwała Rady Miejskiej w Rynie poprzez w/w przepisy łamie tę zasadę wprowadzając szereg przepisów otwartych, uzależniających sposób zagospodarowania terenów od późniejszych projektów technicznych, czy opinii, itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 września 2007r., sygn. akt II SA/Kr 559/07 oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2009r., sygn. akt II SA/Gl 522/09).

Na marginesie należy wskazać § 61 ust. 4 pkt 2 lit. a uchwały poprzez zapis „... docelowo – po wybudowaniu obwodnicy miasta Ryn” jest wadliwy w całości, gdyż ustawodawca radzie gminy przyznał kompetencje w zakresie kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy, a w/w regulacja w sposób nieuprawniony przyznaje je wykonawcy obwodnicy.

Zakwestionowane muszą zostać również przepisy § 67 ust. 4 pkt 5 lit. d uchwały – w zakresie zapisu „(...) dopuszcza się budowę linii napowietrznych na terenach niezabudowanych i nieprzeznaczonych do zabudowy” oraz § 67 ust. 4 pkt 7 lit. b – w zakresie zapisu „(...) na terenach niezabudowanych dopuszcza się budowę linii napowietrznych.”

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121 poz. 1266 z późn. zm.) przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ust. 2 tego artykułu przewiduje konieczność uzyskania zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Obowiązek uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na nieleśne przez organ wykonawczy gminy, winien być dokonany po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego, co wynika z art. 17 pkt 6 lit. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dokumentacja planistyczna doręczona organowi nadzoru wraz z uchwałą wymaganej zgody nie zawiera. Wskazuje ona jednakże, że na części terenu objętego planem znajdują się grunty leśne (tereny ZL i tereny). Wprowadzając przedmiotowe zapisy Rada umożliwiła budowę, na w/w terenach obejmujących grunty leśne, obiektów wymagających uzyskania wskazanej zgody, a zatem naruszono cytowane przepisy.

Zwrócić uwagę trzeba, również na § 67 ust. 4 pkt 3 lit. b uchwały. W/w przepis posługuje się niezdefiniowanym, nieprecyzyjnym pojęciem „... kryteriów ekonomicznej opłacalności”. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu. Adresat aktu nie może być zaskakiwany treścią nieostrych przepisów. Tak jak ma to miejsce przedmiotowym przypadku.

Dodać też trzeba, że w myśl art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4, czyli tzw. rentę planistyczną.

Działając na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Minister Infrastruktury wydał rozporządzenie z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587), w § 4 pkt 13 którego ustalił wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego między innymi, takie jak ustalenia dotyczące stawek procentowych stanowiących podstawę do określenia opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ustalenia te powinny zawierać stawki procentowe w przedziale od 0% do 30% i dotyczyć wszystkich terenów, określonych w projekcie planu miejscowego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy, przy czym ich wielkość może być różna dla poszczególnych terenów lub grup terenów. W myśl art. 36 ust. 4, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30 % wzrostu wartości nieruchomości.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że ustawodawca przesądził o istnieniu obowiązku wniesienia opłaty w okolicznościach wymienionych w omawianym przepisie. Zakres swobody w orzekaniu o jej wysokości przez właściwy organ doznaje jednak ograniczenia. Z treści art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika wprost, iż miejscowy plan zagospodarowania

przestrzennego winien określać stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy. Już z powyższego sformułowania można wyprowadzić wniosek o obowiązku określenia stawek procentowych w taki sposób, który pozwoliłby na ustalenie opłaty, a to wyklucza określenie zerowej stawki procentowej (patrz. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 30 marca 2006 r., sygn. akt II SA/Bk 100/06, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 22 listopada 2007 r., sygn. akt II SA/Gl 377/07). Stawka procentowa opłaty planistycznej powinna być ustalona dla wszystkich terenów elementarnych. Wójt, burmistrz, prezydent miasta nie jest organem kompetentnym w zakresie szacowania wartości nieruchomości. Dopiero oszacowana przez rzeczoznawcę majątkowego wartość nieruchomości (w przypadku zbycia w terminie 5 lat od dnia, w którym plan miejscowy stał się obowiązujący) stanowi podstawę do podjęcia decyzji o pobraniu opłaty planistycznej, w oparciu o stawki ustalone w planie miejscowym. Określenie stawki opłaty w wysokości 0% czyniłoby bezprzedmiotowym zapis ustawy mówiący o obowiązku decyzyjnego ustalenia opłaty planistycznej w razie powstania sytuacji opisanej w art. 36 ust. 4. A zatem zapis § 73 pkt 3 uchwały, przewidujący stawkę 0% został podjęty z naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) w związku z § 4 pkt 13 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587).

Podsumowując, opisane powyżej uchybienia przesądzają o konieczności wyeliminowania w/w uchwały z obrotu prawnego w całości.

W związku z powyższym rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Jan Maścianica
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski